

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Ἐπιτομὴ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυῆ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ. — Μιχαήλ Θερβάντη: ΚΟΡΝΗΛΙΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Ζουάννα φέρουσα λαιμοδέτην ἐκ τριχάπτου, τὴν κόμην ἔχουσα πεπλεγμένην εἰς βοστρύχους, μὲ τοὺς μέλανας ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς καὶ τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη τῆς μελαγχολικῶς μειδιῶντα, ἐφάνη αὐτῷ ὡς ἀπαράμιλλος βασιλίςσα τῆς καλλονῆς.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Ζουάννα ἀνῆκεν αὐτῷ. Ἡ ψυχὴ του συνεχωνεύθη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ θελκτικῷ καὶ θεῖου ἐκείνου πλάσματος. Αὕτη ἦν ὁ σκοπὸς τῶν σκέψεων του, τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν πόθων του. Πᾶσα σκέψις περὶ μέλλοντος καὶ φιλόδοξος ἰδέα ἐξηφανίσθη ἐνώπιον τοῦ ἐξόχου ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἀπεκάλυπτεν αὐτῷ ἄλλον κόσμον καὶ οὐρανὸν ἀπαστράπτοντα ἐξ ἔρωτος.

Τὸ πρόγευμα δὲν παρετέθη ἐπὶ πολυτελῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν, πλὴν τὰ ἐδέσματα ἦσαν ἐκλεκτά. Ὀλίγον ἐν τούτοις ὁ Κλαύδιος προσεῖχεν εἰς τὴν ποιότητα τῶν τροφῶν.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ Ζουάννα διενοεῖτο τὸν δ' Ἀμβραρὲς καὶ τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ. Ἐσκέπτετο πρὸς τούτοις ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος θὰ ἦτο ἡ κοιτὴς τῆς οἰκογενείας τῆς.

Ἦθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἰατρὸν, ἐφοβεῖτο ὅμως μήπως τὸ ὄνομά τῆς, κατασταθὲν γνωστὸν, φθάσῃ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ κόμητος, ὅστις ἦν τόσῳ πλησίον αὐτῆς.

Ὅτε ἡ ἄμαξα ἡ μεταγαγοῦσα αὐτοῦς εἰς Ἐλβὲν ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὸ Πενοὲ ὁδὸν αὐτῆς, ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς συνεθλίβη, ὡς εἰ αὕτη ἔχανε φίλον.

Ἡ μετριόφρων ἀπλότης τοῦ Κλαυδίου Κερανδάλ, ἡ λεπτότης τῶν τρόπων του εἶχον ἐμποιήσει τῇ νεάνιδι αἰσθησιν. Ἐκ τῆς ἀκουσίας δὲ θλίψεως τῶν δακτύλων τῆς, ὅτε ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἠννόησεν ὅτι ἡ συμπάθεια ἦν ἀμοιβαία.

Οἱ δύο οὗτοι ἐγκαταλελειμμένοι συνητήθησαν.

Ἄλλως τε τὰ βλέμματα τοῦ νεανίου ἐξέφραζον αὐτῇ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ εἰς αὐτὸν ἐνέπνεεν.

— Θὰ ἐπανιδωθῶμεν, εἶπεν αὐτῷ.

Ἐκεῖνος μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως νὰ ὁμιλήσῃ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησε δι' ἑνὸς μειδιάματος.

— Αὐτὸ τὸ παιδί τὸ γνωρίζω ἀφ' ὅτου ἐγεννήθηκε, εἶπεν ἡ ξενοδόχος ἐπανερχομένη ἐν τῷ μαγειρείῳ τῆς. Εἶναι καλὸς

καὶ ἀγαθὸς ὅσον ἀρνὶ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ὁ μικρὸς Κλαύδιος.

Καὶ ἐξεθείαζε τὰ προτερήματα τοῦ νέου αὐτῆς προστατευομένου.

Ὅτε ἦτο μικρὸς ἤρχετο εἰς Ἐλβὲν διὰ μέσου τῶν δασῶν καὶ ἔμεινεν ἡμέρας εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ὁ κύρ Ζακοῦ ἦτο φίλος τῶν Κερανδάλ· ἐθήρευε μετ' αὐτῶν καθ' ἑκάστην. Ὁ σύζυγός τῆς ἤθελε νὰ δώσῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, ἣτις ἦν ἀρκούντως μεγάλη. Χάρτι θεῖα εἶχε τριακοσίων ταλλήρων εἰσόδημα ἐκ γαιῶν διὰ τὸν μικρὸν Κλαύδιον. Δὲν ὠμοίαζε τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, τοῦ Ἰακώβου ἰδίως, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀγριὸς ὡς ἀγριόχοιρος.

Διηγοῦντο ἱστορίας δι' αὐτὸν ὅσον ἀφορᾷ τὸν μαρκήσιον. Ἐν τούτοις αὐτῇ δὲν ἠγάπα τοὺς Φοντερόζ, οἱ ὅποιοι, πλούσιοι καὶ ὑπερήφανοι ὄντες, κατεφρόνου τοὺς ἄλλους, ἰδίως τοὺς Κερανδάλ. Ἦσαν ὅμως εὐγενέστεροι ἀπὸ αὐτούς, ἀλλὰ πένητες· τοῦτο ὅμως εἶναι δυστύχημα, ὅπερ εἰς πάντα δυνατὸν νὰ ἐπέβη.

Ἦπῃρχον ἐπίσης καὶ οἱ Τρελάν, οἵτινες ἐκ τῆς πενίας ἀπῆλθον τοῦ τόπου. Δὲν ἐγνώριζον ἕκτοτε τί ἀπέγειναν. Παρήλθον πέντε τοῦλάχιστον ἔτη καὶ οὐδεμίαν περὶ αὐτῶν ἔλαβον εἰδήσιν.

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας τῆς ἡ Ζουάννα ἀνεσκήρτησεν.

— Εἶπατε Τρελάν; ἠρώτησεν ἐναγωνίως τὴν ξενοδόχον.

Ἡ κυρὰ Ζακοῦ ἐτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτε χεῖρ βαρεῖα ἐδράξατο τῆς ἰδικῆς τῆς.

Ἐστράφη πρὸς τὸν νεοελθόντα καὶ εἶδε τὸν ἐνωμοτάρχην τοῦ Πορνιγοῦν.

— Τοῦ λόγου σου ἐδῶ; εἶπεν.

— Ἦλθα νὰ σὲ ἴδω, κυρὰ Ζακοῦ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος καὶ νὰ φάγω λιγάκι μετὰ τὸν πολίτην ἀπ' ἐδῶ, ὁ ὁποῖος μ' ἔφερε μετὰ τὸ ἄμαξί του.

Καὶ ἔδειξεν ὀπισθεν αὐτοῦ τὸν δικαστικὸν κλητῆρα τοῦ Πορνιγοῦν.

Ἐδεξιῶθη αὐτοῦς ἐγκαρδίως ἡ κυρὰ Νικόλ, ἣτις, συνεχίζουσα τὴν ὁμιλίαν τῆς, εἶπε τῷ κλητῆρι:

— Τοὺς ἐγνώρισες τοῦ λόγου σου, κύρ Λεσγιδού;

— Ποίους; ἠρώτησεν οὗτος ἐκπληκτος.

— Τοὺς Τρελάν.

— Βεβαίως.

— Ἐνθυμῆσαι καλὰ τὸν τελευταῖον, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Νοέλ, ποῦ μᾶς ἐπώλησε ὅ,τι τοῦ ἔμεινε;

— Ἄ! ναί. Ἐπέρασε πολὺς καιρὸς.

Ἐμαθα πῶς ἀπέκτησε περιουσίαν εἰς τὰ ξένα. Θὰ εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ.

Ἡ Ζουάννα ἠκροᾶτο προσεκτικῶς τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐκείνης ἀποκαλύψεως.

Νοέλ Τρελάν!

Αὐτὸς ἦτο ὁ πατὴρ τῆς.

Ἄλλ' ἡ κυρὰ Νικόλ ἤλλαξε θέμα συνδιαλέξεως.

— Πάρε λοιπὸν τὸ ἐπανωφὸρι τοῦ κύρ Λεσγιδού, εἶπεν ἐπιτακτικῶς τῇ Νιότ, ἣτις ἔσπευσε πρόθυμος πρὸς τοὺς νεοελθόντας.

— Καὶ τοῦ λόγου σας, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη τῷ Μισὸ καὶ τῷ συνοδοι-

πόρφ αὐτοῦ, τί θέλετε νὰ σᾶς προσφέρουμε;

Ὁ δικαστικὸς κλητῆρ ἦν λαίμαργος. Ἦτένιζε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τὰς χύτρας· ἀλλ' ἐνῶ ἡ κυρὰ Νικόλ ἀπηρῖθμει αὐτοῖς τὰ καλὰ ἐδέσματα, ἅτινα εἶχε νὰ τοῖς προσφέρει, ἐκεῖνος ἦν ἀφηρημένος.

Παρετήρει μετὰ πολλῆς περιεργείας τὴν κρεολήν, ἣτις ἔμεινε ἐπὶ τῆς ἑδρας αὐτῆς προσηλωθεῖσα ἐκεῖ ἐκ τῆς περιεργείας.

Διὰ νεύματος ἠρώτησε τὴν ξενοδόχον τίς ἦτο ἡ ξένη αὕτη.

— Εἶναι μία νέα κυρία, εἶπεν ἡ κυρὰ Νικόλ, ἡ ὁποία θέλει νὰ περάσῃ λίγον καιρὸν εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ Λεσγιδού ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μορφάζων μετ' ἀμφιβολίας.

Μήπως δὲν ὑπῆρχε πανταχοῦ καθαρὸς ἀήρ; Μήπως τὸ Ἐλβὲν εἶχε τὸ μονοπῶλιον; Ἄλλως τε ἡ νεαρὰ κυρία δὲν ἐφάνετο ποσῶς πάσχουσα, θὰ εἶχε δὲ ἄλλους λόγους διὰ νὰ καταφύγῃ ἐκεῖ.

Ὁ κύρ Λεσγιδού κατετρώγετο ἐκ τῆς περιεργείας.

— Καὶ δὲν μοῦ λέγετε, κυρία, ἂν μοῖ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἐρωτήσω, εἶπεν ἀποτεινόμενος τῇ Ζουάννῃ, ἀκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν Τρελάν;

— Πολλάκις, κύριε.

— Τοὺς ἐγνώρισατε ἴσως;

— Πράγματι.

— Καὶ ποῦ;

— Εἰς τὴν νῆσον τοῦ Βουρβόνου. Ἐγεννήθη ἐκεῖ. Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος κατῴκει ὁ Νοέλ Τρελάν.

— Καὶ ἐνυμφεῦθη ἐκεῖ.

— Μάλιστα.

— Μετὰ πλουσίας κρεολῆς;

— Ἀληθῶς, ἀλλ' οὐδὲν τοῦ ἀπέθανε μετὰ τινα ἔτη, ἀφήσασα μικρὰν θυγατέρα.

— Καὶ ὁ Νοέλ Τρελάν τί ἀπέγεινε;

— Ἐπώλησε τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἐπεβίβασθη διὰ τὴν Γαλλίαν.

— Ποῖον ἔτος;

— Κατὰ τὸν πόλεμον.

— Τῷ 1870;

— Ἀκριβῶς.

Ἡ Ζουάννα τὴν λέξιν ταύτην προέφερον ἀσθενῶς. Αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἐζωογονοῦντο, σὺν αὐταῖς δὲ καὶ ἡ κατατρυχουσα αὐτὴν ὁδύνη.

Ὁ κύρ Λεσγιδού παρετήρησε τὴν συγκινήσιν τῆς.

— Συγγνώμην. Μίαν τελευταίαν λέξιν, εἶπε. Καὶ ὁ Νοέλ Τρελάν ἔμεινε ἕκτοτε εἰς Γαλλίαν;

— Ἐφθασεν εἰς Ἀβρὴν κατὰ Ὀκτώβριον. Ἐφερε μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του, ἣτις ἦτο τότε δεκαετής. Ἐτοποθέτησεν αὐτὴν εἰς οἰκοτροφεῖον καὶ ἀπῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ μετέβαινε· δὲν ἐπανῆλθεν ὅμως ἐκ τοῦ ταξιδίου ἐκείνου. Ἐκτοτε δὲν ἤκουσε κανεὶς τί περὶ αὐτοῦ.

— Οὔτε ἡ θυγάτηρ του;

— Οὔτε.

— Παράδοξον, εἶπεν ὁ κλητῆρ τῷ Μισὸ.

— Ἦτο πλούσιος αὐτὸς ὁ δυστυχῆς

Νοέλ, παρετήρησεν ἡ Νιότ. Δὲν ἦτο βέβαια ἄν τούς ἐξαδέλφους του!

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐξαδέλφοί του; ἠρώτησεν ἡ Ζουάννα.

— Οἱ Κερανδάλ, οἱ συγγενεῖς τοῦ κυρίου Κλαυδίου.

— Λοιπόν, ὑπέλαθεν ὁ δικαστικὸς κλητὴρ, ἅμα ἔφθασεν εἰς Ἄβρην ὁ Τρελάν ἀπῆλθε χωρὶς νὰ εἶπῃ ποῦ μετέβαινε.

— Ναί.

— Πολὺ παράδοξον.

— Εἶχε μετ' αὐτοῦ μόνον τὴν θυγατέρα του καὶ αὐτὴ ἦτο μικρὰ;

— Βεβαίως.

— Δὲν τὸν ἐπανεῖδον;

— Ποτέ.

— Καὶ ἡ περιουσία του;

— Ἐξηφανίσθη μετ' αὐτοῦ.

Ἐκκλητὴρ ἐσκέπτετο.

Ἦθελε νὰ ἀπευθύνῃ καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις τῇ κρεολῇ, πλὴν μετέβαλε γνώμην.

— Κυρὰ Νικόλ, εἶπεν ὁ κλητὴρ, θὰ μᾶς δώσῃς μιὰ καλὴ σοῦπα ἀπὸ χορταρικά.

— Καὶ ἔπειτα;

— Μίαν καλὴν μερίδα λαγοῦ καὶ μίαν μεπεκάτσα ψημένη καὶ σαλάταν. Καλὰ δὲν λέγω, Μισό;

Ἐχωροφύλαξ κατένευσε μετ' εὐχαριστήσεως.

— Ἐγὼ πληρώνω τὰ ἔξοδα, ὑπέλαθεν ὁ Λεσγιδου.

Καὶ πλήττων ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τὸν εὐρωστον αὐτοῦ σύντροφον προσέθηκε:

— Δὲν θὰ ἔδιδας τὸ ταξειδιόν μου εἰς Ἐλβὲν οὔτε διὰ πενήντα τάλληρα τοῖς μετρητοῖς.

Καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας μετ' ἐκτάκτου χαρᾶς.

— Τί συνέβη λοιπόν καὶ χαίρεις τόσο πολύ; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ἐν εὐρημα.

Ἦ ὑπηρέτης ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν.

— Τὸ τραπέζι διὰ τοὺς κυρίους εἶναι ἔτοιμον, εἶπεν αὐτοῖς.

Ἀπερχόμενος τοῦ μαγειρείου ὁ δικαστικὸς κλητὴρ, ἔρριψε τελευταῖον ἐπὶ τῆς ὠραίας ταξειδιώτιδος βλέμμα, ὅτε δὲ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ ἐνωμοτάρχου εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἐν ἧ εἶχε παρατεθῆ ἡ τράπεζα, ἀντὶ νὰ σκεφθῆ περὶ τροφῆς, ἐστηρίχθη διὰ τῶν ἀγκώνων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ εἶπε τῷ συντρόφῳ αὐτοῦ:

— Διὰ σέ, Μισό, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἡ ἱστορία τῆς ὠραίας ἐκείνης μελαγχροίνης;

— Δι' ἐμέ;

— Ναί.

— Καμμίαν ἀπολύτως.

— Εἰξέυρεις τί ἀποδεικνύει τοῦτο;

— Καθόλου.

— Λοιπόν, φίλε μου, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν τόπον σου δὲν βλέπουν πέραν τῆς ρινός των.

— Μπᾶ! Τρώγε λοιπόν. Ἦ σοῦπα εἶναι ἐξαισία.

— Ἀμέσως. Ἀποδεικνύει καὶ ἄλλο τι, δηλαδή: ὅτι εἰς ἐντιμὸς χωροφύλαξ, ὡς σύ, δὲν δύναται νὰ νυμφευθῆ τὴν δεσποινίδα Ἄγνην Κερανδάλ.

— Τί ἐγκλημα διέπραξε;

— Κανέν.

— Λοιπόν.

Ἐκκλητὴρ κλητὴρ ἤψατο τῆς χειρὸς τοῦ Μισό κρατούσης τὸ κοχλιάριον πλήρες.

— Εἶσαι ἐχέμυθος, εἶπεν αὐτῷ.

— Κατὰ καθήκον.

— Δὲν θὰ ἐπαναλάβῃς ὅ,τι σοὶ ἐμπιστευθῶ.

— Ἐννοεῖται.

— Εἰς κανένα;

— Εἰς κανένα.

— Εἶχα πάντοτε τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ Κερανδάλ εὐρον λυπηρὸν μέσον διὰ νὰ πληρώσωσι τὰ χρέη των τῷ 1870 Ὄφειλον πλέον τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων φράγκων. Τὸ γνωρίζω καλῶς. Δὲν εἶναι λοιπόν εὐκολὸν νὰ πληρώσῃ τις τόσο ποσόν.

— Τὸ ἐπλήρωσαν ἐν τούτοις, παρετήρησεν ὁ Μισό τρώγων πάντοτε.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς; Ἐκτοτε ἠρεῦνησα, ἐξήτασα, ἀνίχνευσα, διὰ νὰ μάθω ποῦ εὐρον τόσον χρημα.

— Καὶ τί ἀνεκάλυψες;

— Τίποτε.

— Τὸ βλέπεις λοιπόν!

— Περιμένε. Ὑπέθετα πάντοτε ὅτι ἐτελέσθη ἐγκλημα, καὶ σήμερον ἡ ὠραία ξένη μοὶ δίδει τὴν κλειδα τοῦ μυστηρίου.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Λυποῦμαι, Μισό, φίλε μου, διότι δὲν ἐννοεῖς. Ἀκουσον με.

— Λέγε. Ἀλλὰ τρώγε λοιπόν.

— Δὲν βιάζομαι.

— Ἐχει καλῶς, παρετήρησεν ὁ Μισό, ἀλλ' ἂν βραδύνης ἀκόμη δὲν θὰ μείνῃ τίποτε.

Ἦ Νιότ εἰσῆλθε κομίζουσα πινάκιον ματὰ μαγειρευμένου λαγωῦ ἀναδιδόντος ἡδυνάτην ὀσμὴν.

Ἐκκλητὴρ εἰσιώπησε καὶ ἤρξατο τρώγων. Εἶτα ἐπανέλαθε.

[Ἐπειτα συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐν τῷ σκότει ἐκείνῳ, μόλις διακρίνων τὸν Βεράρδον, προσεπάθουν νὰ μὴ ἀπολέσω τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ νὰ ἀποκρούω τὰς προσβολὰς, ἄχρις οὐ ἤθελον ἀποκάμῃ, διότι πράγματι ἤμην ἰσχυρότερός του· ἀλλ' αἴφνης τὸν ἔχασα. Δοξάζων τὸν Θεὸν ἐπὶ τούτῳ, ἐπορεύθη

προσκόπτων ὅπου ἦσαν οἱ ἵπποι, προτιμῶν νὰ ὀνομασθῶ δειλὸς καὶ οὐχὶ νὰ φωνεύσω τὸν φίλον μου. Τείνας τὴν φέρουσαν τὸ ξίφος χεῖρα, συνήντησα σῶμά τι, τὸ ὁποῖον ὑποχωρήσας κατέπεσε, ἐκπέμψαν στεναγμόν. Ὁ Βεράρδος ἔκειτο αἰματόφυρτος. Ἐρριψα μακρὰν τὸ ξίφος καὶ ἔκυψα ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἐνίκησας!... μοὶ εἶπεν ὁ Βεράρδος. Δὲν ἠδυνήθηθι νὰ σέ τιμωρήσω, ἀλλὰ μοὺ μένουσιν ἀκόμη ὀλίγαι ὥραι ζωῆς.

Ἐστηρίχθεις ἐπὶ τοῦ βραχίονος μου, ἠγέρθη καὶ διὰ τῆς ζώνης τοῦ ξίφους του ἔδεσε τὴν πληγὴν του, ἡ ὁποία δὲν ἦτο θανατηφόρος. Ἴσως ἡδυνάμην νὰ τὸν σώσω, ἀλλ' εἶχον μείνῃ ἀφρονος καὶ ἀκίνητος. Ὁ Βεράρδος, ἀφοῦ ἐκώλυσεν ὡς ἠδυνήθη τὴν ροὴν τοῦ αἵματος, κατώρθωσε νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ γίνῃ ἀφαντος, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινον ἀκίνητος. Εἶχε δὲ ἀπομακρυνθῆ, ὥστε μόλις ἠκούετο ὁ κρότος τῶν πετάλων τοῦ ἵππου του, ὅτε συνήλθον. Ἴππευσα καὶ ἐγὼ ἀμέσως καὶ ἐθύθισα τοὺς πτεριστήρας εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου μου. Ἦτο οὗτος ταχύτατος, ἀλλ' ὁ τοῦ Βεράρδου ἦτο ἤδη πολὺ μακρὰν. Ἐκάλουν τοῦτον ὀνομαστί. Ἀλλ' αὐτός, ἡ δὲν με ἤκουε, ἡ δὲν ἤθελε νὰ μοὺ ἀπαντήσῃ. Κινδυνεύων νὰ συντριβῶ μετὰ τοῦ ἵππου μου, τρέχω ὡς μαινόμενος... τὸν πλησιαζῶ...

Ἀλλ' ἐκεῖνος διήλθε τὴν γέφυραν. Φθάνω ἀσθμαίνων ὑπὸ τὸ φρούριον, ἀλλ' ἡ γέφυρα εἶχεν ἀνυψωθῆ. Ἦρξις νὰ ἱκετεύω θρηνῶν τοὺς ὑποτελεῖς, ὅπως καταβιβάζωσιν αὐτὴν· ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἀπεκρίνοντο. Μετεχειρίσθη ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλὰς. Ἐξώρικσα αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τῶν ἀγίων, εἰς τοὺς νεκροὺς των, εἰς τοὺς ζώντας των, εἰς τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐγέννων... ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν... Ἀφίππευσα καὶ ἤρξις νὰ τρέχω πέραν τοῦ φρουρίου... Τὸ τεῖχος ἦτο ὑψηλόν, ἡ τάφρος βαθεῖα... Ἐξαντληθῆς ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς λύπης, ἐλιποθύμησα. Πόσον ἔμεινα ἀνάσθητος, ἀγνοῶ. Τοῦτο μόνον γινώσκω ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχῆς, ἂν μὴ ἀνέκτων τὰς αἰσθήσεις μου. Πρὶν ἢ τὰ ὄμματά μου ἀνακτῆσωσι πληρέστατα τὰς λειτουργίας των, προσεβλήθησαν ὑπὸ μεγάλης λάμψεως ὀρυγαί, θρηνοὶ, γυναικεῖαι κραυγαὶ καὶ ὕλακαὶ κυνῶν, ἠκούοντο ἀναμειγμένα. Θεέ μου! τὸ φρούριον τοῦ Βεράρδου ἐπυρπολεῖτο. Χωρὶς νὰ ἔχω συνειδησιν τῶν πράξεών μου, εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς τάφρου καταβάλλων ὑπερανθρώπους ἀγῶνας, ὅπως φθάσω εἰς τὴν ἑτέραν ὄχθην... Ἐφθασα... καὶ ἀναρριχηθῆς— ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ πῶς— ἀνήλθον εἰς τὸ μέσον τοῦ τεύχους... ἀλλὰ μὴ εὐρῶν ἐκεῖ θέσιν νὰ στηρίξω τὸν πόδα μου, κατέπεσα, καταλιπὼν ἐπὶ τῶν λίθων τὸ δέσμα τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου μου... Ποῖος δύναται νὰ εἰπῇ ποσάκις ἀνερριχθῆθαι καὶ ποσάκις κατέπεσα;... Ποῖος δύναται νὰ ἀριθμῆσῃ τὰς πτώσεις καὶ τὰς πληγὰς μου; ποῖος τὴν βάσανον τῆς ψυχῆς μου; ἀσθμαίνων, κατὰ τρόπον φρικώδη, αἰματόφυρτος, ἀνήλθον ἐπὶ τέλους τὸ τεῖχος. Ἦ ὄψις μου ἦτο φρι-

κώδης. Οὐδείς με ἀνεγνώρισε. Πάντες δέ, νομίζοντες ὅτι ἤμην ὁ ἀνάψας τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην δαίμων, ἔφρουγον ἀπ' ἐμοῦ κραυγάζοντες ἐν ἀπελπισίᾳ: "Ἐλεος! ... Ἐφθασα εἰς τὸ μέγαρον. Αἱ φλόγες κατέτρωγον αὐτό, καὶ ὅτε ὁ ἄνεμος ἐφύσα σφοδρότερον, ἐφαίνεται μέρος αὐτοῦ ὄρθιον ἔτι. Δοκὸς περιφλεγῆς καταπεσοῦσα ὀλίγον ἔλειψε νὰ με κατασυντρίψῃ... Ἐν τούτοις δὲν ἀνεχαιτίστην ἀνήλθον τρέχων τὴν κλίμακα, ἥτις ἐκλονίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας μου. Οἱ λίθοι διερρήγγυντο καὶ τὰ πυριφλεγῆ τμήματά των με ἐκτύπων ὡς ριπτόμενα διὰ σπενδόνης. Διήλθον μίαν αἴθουσαν, ἔφθασα εἰς τὸν διάδρομον, ὁ ὁποῖος ἔφερον εἰς τὰ δωμάτια τῆς Μεσσηνέλλας; ἀλλὰ μόλις ἀπεπειράθην νὰ θέσω εἰς αὐτὸν τὸν πόδα, τὸ πάτωμα κατέπεσεν ἐν τῇ φλεγομένη καμίνῳ... Ὡπισθοχώρησα... Δι' ἄλλων δωματίων ἔδραμον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς δυστυχουῦς. Ὡθησα τὴν θύραν... Φοβερὸν κακούργημα!... Ἡ Μεσσηνέλλα ὑπτία, λυσίκωμος καὶ ἔχουσα τεταμέναις τὰς χεῖρας, ἔκειτο ἐπὶ τοῦ δαπέδου αἱματόφυρτος. Αἱ πληγαὶ τῆς ἦσαν φρικωδέστεραι ἐκείνων, τὰς ὁποίας τὸ μῖσος καταφέρει ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ σώματος... ἀποδεικνύουσαι ἀγριωτάτην θηριωδίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξωρυγμένοι ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο κατεσχισμένον. Ὁ λάρυγξ αὐτῆς ἔχαινε... Ἄ! ἄς μὴ ἐνουμώμεθα πλέον τοιαύτας φρικώδεις πληγὰς, ὧν ἡ ἀνάμνησις βυθίζει εἰς ἀπελπισίαν... Τότε με κατέλαβε ἡ συνήθης ἀκίνησις. Ἐμεινα ἐκεῖ ὡς ἀπολιθωμένη. Οὐτὲ ἔκλαιον, οὐτὲ ἐλάλουν... Ὁ κοιτῶν ἤρχισε νὰ καταρρέῃ... Οἱ τοῖχοι ἐσχίσθησαν καὶ δι' αὐτῶν ἐφαίνεται ἡ γέεννα. Τὸ ὀρμέφυτον τῆς ζωῆς με ὤθησεν ἔξω... Ὁ κοιτῶν κατέπεσε μετὰ φοβεροῦ πατάγου καὶ τὸ πῶμα τῆς Μεσσηνέλλας ἐγένετο ἄφαντον ἐν μέσῳ τῆς δίνης τῶν φλογῶν καὶ τοῦ καπνοῦ... Τότε ἤκουσα ὀρυγὴν θηρίου ἐξεληθοῦσαν ἐκ τινος διαδρόμου κειμένου ἀριστερᾶ. Ἐτρεξα ἐκεῖ. Τυφλὸς καὶ τὸν νοῦν καὶ τὰ ὄμματα, προσκρούων πρὸς πάντας τοὺς τοίχους, τὰ στήθη ἔχων πλήρη πληγῶν, κινῶν τὰς χεῖρας, ὡς ναυαγὸς ἀναζητῶν τὴν ἀκτὴν, ἔτρεχε ἐκεῖ ὁ Βεράρδος.

— Τί ἐπραξες; ... ἐκραύγασα... .

— Ἄλλ' αὐτὸς δὲν με ἤκουε καὶ ἔτρεχε ὅπου ἡ εἰμαρμένη τὸν ὤθει, ὅπου τὸ καταρρεῦσαν δάπεδον παρεσκευάζεν αὐτῷ βέβαιον θάνατον... Τὸν ἤρπασα... αὐτὸς ὠρέτο, ὅσον οὐδέποτε ἀνθρώπινον πλάσμα, οἶαι δὴποτε καὶ ἂν ἦναι αἱ σωματικαὶ αὐτοῦ ἀλγηδόνες... Κατέβαλλεν ἀπιστεύτους ἄγῳνας, ὅπως μοῦ διαφύγη, καὶ ἴσως θὰ τὸ κατῶρθον, ἂν μὴ ἦτο ἐξηνητλημένος ἐκ τῆς ροῆς τοῦ αἵματος. Λαβῶν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἤρχισα νὰ ἀναζητῶ ἔξοδον... πανταχοῦ ὁμῶς φλόγες... Ἔστω, ἐσκεπτόμην... θὰ ἀπολεσθῶμεν ὁμοῦ καὶ θὰ εὕρωσι τὰ κόκκαλά μου ἐνηγκαλισμένα μετὰ τῶν ἰδικῶν του... Ἦτο ἔνοχος... ἀλλ' ἄθῳν ἢ κακούργον τὸν ἡγάπων, ὅσον καὶ τὴν ψυχὴν μου. Σκε-

φθεῖς οὕτω, ὠπισχοθώρησα ὀλίγον, εἶτα ἤρχισα νὰ τρέχω καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐβυθίσθην εἰς τὰς φλόγας, αἵτινες ἀμέσως με περιέβαλον... καὶ ὅτε μὲν ἔβλεπον αὐτὰς ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ὡς κύματα ὠθούμενα ὑπὸ θυέλλης, ὅτε δὲ συστρεφομένα ὡς ἐλικοειδεῖς στήλας καὶ περιβαλλούσας με διὰ βεθαιῶν θανάτου... Τὰ ἱμάτιά μου ἐκαίοντο... Οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶχον ἀποτυρλωθῆ ἐκ τῆς λάμπειας... Τὸ ἄλγος διδὲι πτερὰ... Τὸ τέλος τῶν φλογῶν δὲν ἦτο μακρὰν... ὀρυγὴ ὀξυτάτη ἀντήχησεν... ἀλλ' ἐγὼ οὔτε εἶδον, οὔτε ἤκουσα τίποτε, διότι ἔπεσα ὡς νεκρὸς χαμαί. Ὅτε συνήλθον, εἶδον ἱερεὰ βενεδικτῖνον, ἀρχαῖον οἰκεῖον τῆς οἰκογενείας μου, καθήμενον παρὰ τὴν κλίνην μου, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν ὅτι ἤθελον νὰ ὀμιλήσω, μοῦ ἔνευσε νὰ σιωπήσω... ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ ψιθυρίσω: Καὶ ὁ Βεράρδος;

— Ζῆ, μοῦ ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ σιωπήσατε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Εἶναι ἀδύνατον, πάτερ... Αἰσθάνομαι ὅτι ὀλίγα ὦραι ζωῆς μοῦ ἀπομένουσι... Θέλετε ν' ἀκούσετε τὴν ἐξομολογησίαν μου;...

— Ὁ ἱερεὺς, εὐλογῆσας με, ἀπήντησε:

— Λέγετε.

— Καθ' ὅσον ἐπροχώρουν ἐξομολογούμενος τὰ ἁμαρτήματά μου, με διέκοπτε δι' ἐπιφωνήσεων θυμασμοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁμῶς δὲν ἔδιδε τὸν λόγον, ὡσανεὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἀποκαλύψῃ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ὄφειλε νὰ τηρήσῃ θρησκευτικῶς. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐξομολογήσεως, ἔντρομος καὶ συγκεκριμένη με ἠρώτησε:

— Δὲν ἔχετε νὰ ἐξομολογηθῆτε ἄλλο τι; Ἀναζητήσατε ἐν τῇ μνήμῃ σας, μὴ κατὰ τύχην ἐλησημόνησατε ἁμαρτημά τι.

— Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω, ἀπήντησα... Τὰ εἶπα ὅλα... καὶ ὄλην τὴν ἀλήθειαν. Οὐδέποτε ἐψεύσθην ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων... Φαντάσθητε, ἂν τολμῶ νὰ ψευσθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ ἱερεὺς, συνάψας τὰς χεῖρας, ἐπροδόθητε!

— Τότε τὸν παρεκάλεσα, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ ἴδω τὸν φίλον μου πρὶν ἀποθάνω... καὶ ἐκεῖνος με παρηγόρησε. λέγων μοι νὰ μένω ἡσυχος καὶ ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπον πρὸ τῆς ἐσπέρας... Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, τέσσαρες ὑποτελεῖς ἤλθον καὶ λαβόντες με μετὰ τῆς σινδόνης, τῆς ὁποίας ἕκαστος αὐτῶν ἐκράτει μίαν ἄκραν, με ἔφερον ἡσυχῶς εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βεράρδου... Ἀμφότεροι ἐρρήξαμεν κραυγὴν πόνου... Μὲ ἔθεσαν ἐπὶ τινος κλίνης, μεθ' ὃ ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς διέταξε τοὺς ἄλλους νὰ ἀποσυρθῶσι. Ἐγὼ δὲν ἐτόλμων νὰ ὀμιλήσω. Ὁ Βεράρδος ἴσως δὲν ἤθελε... Τότε ὁ ἱερεὺς εἶπε:

— Τέκνα μου, καθὼς καὶ σεῖς αἰσθάνεσθε, πλησιάζετε ν' ἀποθάνετε, ὡς ἐκ τούτου εἶναι καλὸν ν' ἀναχωρήσετε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου φίλοι, ὡς ἐζήσετε. Συγχωρήθητε ἀμοιβαίως, καὶ, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ, συγχωρήσατε καὶ τὸν ἁμαρτωλὸν, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε τὸν θάνατόν σας. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ θίξῃ τὴν

καρδίαν του, ὅπως σωθῆ ἡ ψυχὴ του... ἐπροδόθητε.

— Πάτερ, εἶπε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ὁ Βεράρδος, καὶ ἂν ἀκόμη ὅσα μοι εἶπεν ὁ Δρογόνος εἶναι ψευδῆ, δὲν εἶδον ἰδίους ὄμμασι τοῦτον μετὰ τῆς ἀτίμου Μεσσηνέλλας νὰ με προδίδωπιν ἐν τῷ δάσει;

— Τί εἶδες, δυστυχῆ, ἀπήντησα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπραξα χιλιᾶκις ἐνώπιόν σου καὶ τῇ συγκαταθέσει σου; Τώρα μοῦ ἀποκαλύπτεται φρικῶδες μυστικόν. Πῶς δὲν ἐνόησες ὅτι ὁ ἄτιμος ἐκεῖνος ἱππότης ἡγάπα τὴν πτωχὴν Μεσσηνέλλαν, ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνη ἐμισοῦμεν αὐτὸν θανασίμως; Ἐπεσε εἰς τὴν παγίδα τοῦ δαίμονος, καὶ αὐτὸς κατέστρεψεν ἡμᾶς ὅλους... Ὡ! σὲ συμπονῶ, Βεράρδε, σὲ συμπονῶ! Ὁ ἀσπασμὸς, τὸν ὁποῖον ἔδωκα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Μεσσηνέλλας ἦτο ἀγνός, καθὼς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον διδίδουν εἰς τὰ λείψανα τῶν ἁγίων.

— Ὅχι, σὺ μὲ ἐπρόδωσες... καὶ ἂν σὺ δὲν μὲ ἐπρόδωσες, εἶπέ μοι, ἂν αἰσθάνεσαι οἶκτον δι' ἐμέ, ὅτι μὲ ἐπρόδωσες.

— Εἶθε νὰ κολασθῆ ἡ ψυχὴ μου αἰωνίως, ἂν ποτε ἐπραξα ἢ ἐσκέφθην πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἦναι ἐναντίον εἰς τὴν τιμὴν τοῦ φίλου μου Βεράρδου. Αὐτὴ εἶναι ἡ πίστις, τὴν ὁποῖαν ἔπειτα ἀπὸ τόσους χρόνους ἀγάπης ἔχεις εἰς τὸν φίλον σου Γορέλλον;

— Πιστεύεις ὅτι τὰ παράπονά σου ἤμποροῦν νὰ προσθέσουν ἕνα κόκκον εἰς τὴν θλίψιν, ὅπου αἰσθάνεται ὁ φονεὺς τῆς συζύγου του, ὁ ἐμπρηστής τοῦ πατρικοῦ τοῦ φρουρίου;... Ἀλλὰ βέβαια δὲν ὀρκίζεσαι ὅτι εἶσαι ἄθῳς.

— Ὅχι;... Πάτερ, ἔχετε τίποτε ἄγιον λείψανον μαζὶ σας;

— Ἐχω τεμάχιον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον εἰς προσκυνητῆς ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ μοῦ ἐχάρισε δι' ἀγάπην.

— Καὶ ἀνοίξας τὸ ράσον τοῦ ἐξήγαγε καὶ ἔτεινε πρὸς με τὸ ἅγιον λείψανον.

— Ἐγὼ ἠσπάσθην αὐτὸ εὐλαβῶς καὶ μετὰ τοῦ θάρρους, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ καθαρὰ συνείδησις, ἀνέκραξα:

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐγκαταλείψας τὸν θρόνον τῆς δόξης του, ἠδύοκισε νὰ ὑπομείνῃ τὰς ὕβρεις τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τοῦ αἰωνίου θανάτου ὀρκίζομαι εἰς τὸ ἅγιον αἶμα, τὸ ὁποῖον ἔχουσε ἐπὶ τοῦ εὐλογημένου τούτου ξύλου ὀρκίζομαι εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν μου, εἰς τὴν πίστιν, τὴν ὁποῖαν ὤμοσα ὡς ἱππότης ἐνώπιον τοῦ βασιλέως μου, ὅταν ἐζώσθην τὸ ξίφος ὀρκίζομαι καὶ διαμαρτύρομαι ἐπίσημως, ἐγὼ ὁ Γορέλλος Κωνσταντίας, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οὔτε διὰ λόγων, οὔτε δι' ἔργων, οὔτε κατὰ διάνοιαν, ἀπεπειράθην ποτὲ νὰ βλάψω τὴν τιμὴν τοῦ φίλου μου Βεράρδου Φολκάνδου, καὶ ὅτι εἶμαι ἄθῳς ἀπὸ παντὸς τοιούτου, ὅπερ ἠθελε μοι ἀποδοθῆ.

— Οὔτε στεναγμὸς, οὔτε λέξις ἐκ μέρους τοῦ Βεράρδου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

Α'

Πρὶν ἢ φθάσῃ τις εἰς Μελοδουνον ἢ ὑγρὰ τοῦ Σηκουάνα ὁδὸς ἐκτείνεται συσφιγγομένη μεταξὺ δύο λόφων. Ὁ μὲν, πρὸς μεσημβρίαν, ἀμπελόφυτος, γελόεις, χλοερὸς, ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος, ἀντανάκῃ εἰς τὰ κατοπτρίζοντα ἀργυροειδῆ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ τὰς λευκὰς οἰκίας τῶν χωριῶν του. Ὁ δέ, πρὸς βορρᾶν, κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν πρώτων λοχμῶν τοῦ δάσους τοῦ Φονταίνεβλώ, εἶναι ἀπότομος, ψυχρὸς καὶ πῶς μελαγχολίαν ἀποπνέων. Λιθίνη γέφυρα ζευγνύει τὸν ποταμὸν καὶ συνάπτει τὴν ὑπ' αὐτοῦ τεμνομένην ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ Μελοδουνοῦ εἰς Bois-le-Roi.

Διασχίζουσα τὸ δάσος, ἡ ὁδὸς αὕτη, ἀνέρχεται εὐθὺ πρὸς τι φυλακεῖον, οὗ ἡ ἐξ ἐρυθρῶν κεράμων στέγη ἀπαυγάζει θυμῶς ἐν τῇ σκοτεινῇ χλόῃ τῶν μεγάλων δένδρων, διερχομένη κατὰ μῆκος τοῦ χωρίζοντος τὸν πύργον τῶν Καναλέλ τάφρου.

Ἐν τῷ δάσει κείμενος ὁ πύργος οὗτος, χωρίζεται ἀπὸ τῶν λοχμῶν διὰ βαθέων καὶ εὐρέων τάφρων. Ἄμα τῇ ἐκφύσει τῶν βλαστῶν, αἱ δορκάδες, οἰονεῖ μαινόμεναι, σκιρτῶσιν ἐν ἀγαλλιάσει εἰς τὰς πύκας καὶ τοῦ; ἀνθῶνας τοῦ ἀπεράντου κήπου τοῦ πύργου, οὗτινος, τὴν νύκτα, τρώγουσιν ἡδυπαθῶς τὰ ρόδα.

Οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Φραγκίσκου Α' ὑπὸ τοῦ κόμητος Καναλέλ, ὅστις ἦτο ὁ εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως, καὶ συνεμερίζετο μετ' αὐτοῦ, ἀν πιστεύσῃ τις τὰ σκανδαλώδη χρονικά, τῆς εὐνοίας τῆς ὠραίας κομῆσσης Σατωβριάν, ὁ πύργος οὗτος εἶναι θαυμασίον πρῶτοπον τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς Ἀναγεννήσεως.

Εἰσέρχεται τις εἰς τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς διὰ θύρας κλασικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἀνωθι τῆς ὁποίας εἶναι γεγλυμμένη ἐπὶ λίθου ἔλαφος θνήσκουσα, διωκομένη ὑπὸ ἵπποτου καὶ τῶν κυνῶν του. Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο, ὀφειλόμενον εἰς τὴν σμίλην τοῦ Ζερμαίν Πιλόν, κατέστησε γνωστὸν τὸν θαυμασίον Ἑρμογλύφον, μόλις τότε εἰκοσιετρατέτη, καὶ ἀνέφξεν αὐτῷ τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον.

Ἐκατέρωθεν τῆς αὐλῆς τῆς τιμῆς ὑψοῦνται ξενῶνες, ἐν οἷς δύναται νὰ διαμείνῃ ἐν σύνταγμα.

Ἐν τῷ μέσῳ παμμεγέθους λεκάνης πλέει τὸ ἄρμα τῆς Ἀμφιτρίτης, ἐλκόμενον ὑπὸ τεσσάρων τριτόνων, ἀπὸ τῶν μυκτῆρων τῶν ὁποίων ἐκρίπτεται τὸ ὕδωρ.

Ὤραία προθυραία λιθίνη κλίμαξ, δις ἐλισσομένη, ἀγεί εἰς τὸν μαρμαρόστρωτον προθάλαμον, ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ὁποίου θεῶνται γεγραμμένα τὰ σήματα ὄλων τῶν οἰκῶν τῶν συναψάντων συγγένειαν μετὰ τῆς οἰκογενείας Καναλέλ.

Εὐρεῖα κλίμαξ ἐκ χυτοῦ σιδήρου ἀγεί εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον.

Ἡ τοῦ πύργου ἐπιπλωσις εἶναι ἀνεκτίμητος.

Διατηρηθεὶς ἐπιμελέστατα καὶ ἐπισκευασθεὶς ὑπὸ τῶν κληρονόμων τοῦ ὀνόματος μετὰ καλαισθησίας ἰδίας εἰς μεγάλους δεσπότης, διατιθέντας μυθώδη περιουσίαν πρὸς τοῦτο, περιλαμβάνει ἔργα τεκτονικῆς καὶ γλυπτικῆς ἀμίμητα, καὶ τὸν θαυμασμὸν ἔτι καὶ νῦν ἐρέλκοντα, παροψίδας ἀγορασθείσας παρὰ τοῦ Βερνάρδου Παλισύ, τεχνήματα χρυσοχοικὰ φέροντα τὸ μονογράφημα τοῦ Κελλίνη κτλ.

Τὸ ἐστιατόριον τοιχοκόσμητον ὑπὸ ζύλου γεγλυμμένον δρυός, ἐγκλείει ἐν τῇ ὀροφῇ αὐτοῦ ἀριστοῦργημα ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Πριματίς παριστῶν ἐν παμμεγέθει χρυσῷ ἀναγλύφῳ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Εὐρώπης. Ἡ ὠραία αὕτη κἀθηται ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ λευκοῦ ταύρου, οὗτινος τὰ κέρατα περιστέφονται ἀνθῆσιν. Αἱ ἐταίραι αὐτῆς, διὰ τῆς χειρὸς κρατούμεναι, ὀρχοῦνται περὶ αὐτήν· ἡ θάλασσα ἐκτείνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα κατακύανος, προσφέρουσα τῷ θεῷ ἀρπαγὴ τὰ εὐρέα νῶτά της.

Ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ ἐστιατορίου ὑπάρχει ζυλίνη καθέδρα περιττῶς εἰργασμένη καὶ φέρουσα τὰ εἶδη τῆς Γαλλίας. Ἄλλ' ἐπίχρυσος ζύλινος φραγμὸς, τεθειμένος μετὰ τῶν βραχιόνων, ἀγγέλλει ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ καθῆσθαι ἐκεῖ, τοῦτο δέ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς Φραγκίσκος ὁ Α' ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῆς, ὅπως ἀναπαυθῆ ἐκ μακροῦ κινήσιου.

Ἐκτοτε οὐδενὶ τοῦτο ἐπετρέπη.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐν αὐτῷ τῷ σώματι τοῦ κτιρίου ἐκτείνονται αἱ αἴθουσαι τῆς ὑποδοχῆς, παμμεγέθεις, ἐπίσημοι καὶ ψυχραὶ, ὡς αἱ τῶν μουσείων καὶ ἐν αἷς εἰσέρχονται μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἑορτῶν.

Οἱ Καναλέλ, μιμούμενοι τὰς πολυτελεῖς φαντασίας τῶν κυρίων των, προσέθηκον ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΒ' εἰς τὸν πύργον, λαμπρὰν οἰκοδομήν, ὁμοίαν κατὰ τὴν καλαισθησίαν τῇ τοῦ Τριανὸν τῶν Βερσαλλιδῶν. Καὶ ἦτο εὐεργέτημα τὸ προσάρτημα τοῦτο, μετὰ τὴν Ἐπαναστάσιν, διὰ τοὺς κληρονόμους τῆς εὐγενοῦς ταύτης οἰκογενείας, καθότι ὁ πατήρ τοῦ ζῶντος κόμητος, εὐρίσκων ἀνοικονόμητον τὴν ἐνδιαίτησιν αὐτοῦ ἐν ταῖς μεγίσταις καὶ εὐρείαις ἐκείναις αἰθούσαις τοῦ πύργου, ὧν ἡ θέρμανσις ἀπέβαινε σχεδὸν ἀδύνατος, ἀπεφάσισε νὰ κατοικῆ ἐν τῇ νέᾳ οἰκοδομῇ, ἀφίνων ἔρημον, ἐν τῷ ἀξιοπρεπεῖ καὶ ἐπιταφίῳ μεγαλείῳ, τὴν πολυτελεῖ καὶ μεγαλοπρεπῆ κατοικίαν τῶν προγόνων του.

Γεννηθεὶς τῷ 1812, ὁ Κάρλος Βερνάρδος Ἀμεδαῖος, ὁ τελευταῖος τῆς γενεᾶς, ὑπῆρξεν εἰς τῶν ὠραιότερων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἀφειθείς ὀρφανὸς εἰκοσάτης καὶ ἀτοχος μιᾶς τῶν σπουδαιότερων κτηματικῶν περιουσιῶν τῆς Γαλλίας, ὁ κόμης ἀντὶ νὰ παραδοθῆ εἰς τὰς εὐχαρεῖς ἡδονὰς τοῦ φυγοπόνου βίου,

εἰσῆλθεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Ἁγίου Κύρου. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του κατετάχθη ὡς ἀνθυπολοχαγὸς ἐν τινι συντάγματι Οὐσσάρων.

Ἦδη ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἶχεν ἀνατραπῆ ὁ οἶκος τῶν Βουρβόνων. Συμπαθῶν πάντοτε ὑπὲρ τῶν Ὀρλεανιδῶν, ὑπῆρξεν ὁ ἐταῖρος καὶ φίλος τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, οὗτινος συνεμερίζετο τὴν καλλιτεχνικὴν καλαισθησίαν καὶ τὸν πρὸς τὸ ὠραῖον ἔρωτα. Ἰππότης πρώτης τάξεως, ἐγένετο ἄμα εἰς τῶν πρώτων αἰτίων τῶν συστάσεων τῶν ἵπποδρομιῶν, εἰς ἃ πανταχοῦ ἐθρίαμβευσεν καὶ ἐνίκα διὰ τῶν ἵππων του διαγωνιζόμενος μετὰ τῶν περιφημοτέρων Jockeys τῆς Ἀγγλίας, τὸ δὲ ὄνομά του εἶναι γεγραμμένον ματαξὺ τῶν ἱδρυτῶν Jockey-Club¹.

Ἡ νεότης αὐτοῦ διήλθε ροδίνη, γελόεσσα καὶ ἀνέφελος ἐν φιλαρεσκείαις, ἡδοναῖς καὶ πάσῃ ἐφικτῇ γλήνῃ ἀπολαύσει. Οὐχ ἦττον τοιοῦτον ἀγων βίον δὲν παρημέλησε τοῦ στρατιωτικοῦ του σταδίου.

Ἀναχωρήσας εἰς Ἀφρικὴν μετὰ τοῦ συντάγματός του, διέπρεψεν εἰς δικηφόρους μάχας καὶ ἔπεσε βληθεὶς ὑπὸ δύο σφαιρῶν κατὰ τὸν λόφον τῆς ἐν Μουζαῖα μάχης. Ἐμπλακεὶς ὑπὸ τὸν ἵππον του ἐμάχετο κατὰ τῶν Ἀράβων, οἵτινες ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κόψωσι τὴν κεφαλὴν του, ὅτε, ὑπολοχαγὸς τις τοῦ συντάγματός του, ἐπέπεσεν αἰφνης κατ' αὐτῶν καὶ ἔσωσε τὸν κόμητα. Ὁ ὑπολοχαγὸς οὗτος, νέος ἐκ Βορδῶ, ἀνευ περιουσίας, ἐκαλεῖτο Ἰωάννης Σεβεράκ.

Ἀποσπᾶσας τὸν κόμητα ἀπὸ τῶν Ἀράβων ἠθέλησε νὰ τὸν σώσῃ καὶ τοῦ θανάτου. Τοῦ στρατοῦ ἐπανελθόντος, ὅπως καταυλισθῆ, περιέθαλψεν αὐτὸν μετὰ θαυμασίας ἀφοσιώσεως. Ἀξιοπρεπῆς καὶ πῶς σοβαρὸς ὁ ὑπολοχαγὸς Σεβεράκ, ἔκρυπτεν, ὑπὸ αὐστηρὸν ἐξωωτερικόν, καρδίαν τρυφερὰν καὶ περιπαθῆ. Ἀφωσιώθη ὄλως εἰς τὸν κόμητα, καὶ δις ὥσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀφιέρωσε τὴν ἰδιαιτέραν ἐκείνην ἀγάπην τὴν προσκολλῶσαν σχεδὸν πάντοτε τὸν παρασχόντα σπουδαίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν λαβόντα αὐτήν. Προσηνέχθη ἀπέναντι τοῦ Κάρλου Βερνάρδου Ἀμεδαίου ὡς πρεσβύτερος ἀδελφός, ἐπιπλήττων αὐτὸν πρῶως, ὅτε ἐξετροχιάζετο πῶς. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἠγαπάτο ὑπὸ τοῦ κόμητος συμμετέχων πασῶν τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοῦ διασκεδάσεων, καίτοι πάντοτε, εἴτε ἐν τραπέζαις ὑπὸ καμπανίτου περιρροεμέναις, εἴτε ἐν τῷ μέσῳ γυμνολεύκων ὤμων, ἔμενεν ἀπαθὴς καὶ στωϊκός. Ὅτε αἱ ὠραταὶ ἐταῖραι, αἵτινες προήδρευον τῶν φιλαρέσκων ἐκείνων ἐσπερίδων, σκώπτουσαι τὴν στάσιν τοῦ νέου ἀξιοματικῶ ἔλεγον τῷ κόμητι :

— Εἶναι λοιπὸν πάντοτε οὕτω παγωμένος ὁ φίλος σου ;

Ἐκεῖνος ἀπεκρίνετο :

— Μὴ σὰς μέλλη ! Ὁ Σεβεράκ διασκεδάζει πολὺ, ἀλλὰ διασκεδάζει ἐνδομύχως.

Ἐνεκα τῆς ἐνδομύχου ταύτης διασκε-

1. Ἐταιρία συστάσα ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς βελτιώσεως τοῦ ἵππικου γένους. Σ. Μ.

δάσεως, ὁ Σεβερὰκ τέλος ἐγένετο ἀφαντος. Προβιθασθεὶς εἰς λοχαγόν, ἐπέμνη εἰς Μομπελιέ, ἔνθα συνεζεύχθη καὶ ἤγαγε βίον ἡρεμον καὶ φιλόπονον δι' ὃν ἐγεννήθη.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848 ἀνατρέψασα τὸ καθεστῶς, ἐτάραξέ πως τὴν ὑπαρξίν τοῦ κόμητος. Ἦτο τότε λοχαγὸς συντάγματός τιμος Δραγόνων. Εἶδε ψηφισθεῖσαν τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ δὲν ἠνείχετο νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπ' αὐτὴν ἕνεκα τῶν μοναρχικῶν ἀρχῶν του. Ἠτήσατο νὰ τεθῆ εἰς διαθεσιμότητα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Αὐστρίαν, ἧς τὰ δάση φημίζονται κατάλληλα πρὸς θύραν. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς αὐτοκρατορίας ἀπῆρσεν αὐτῷ, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν λαῶν, τῶν πλήρων ἀσφαλείας διὰ τὴν τάξιν προκηρύξεων, τῶν παρακλεούσεων τοῦ φίλου του τότε πρωθυπουργοῦ Μορνύ, ἤλλαξεν ἰδέαν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ὑπηρεσίαν. Μετ' ὀλίγους μῆνας προσελήφθη εἰς τὸν στρατιωτικὸν οἶκον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἀπέβη εἰς τῶν λαμπροτέρων εὐνοουμένων τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ὁ Σεβερὰκ, ἐν ἐπαρχίᾳ πάντοτε, προσεπάθει νὰ εὐρύνη τὸ στάδιόν του, διὰ τῆς ἀξίας καὶ τῆς καρτερίας του. Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ μικροῦ Πέτρου, ἐπιαέτους, ἀπησχόλει ὅλας τὰς στιγμὰς, ἄς ὁ πατὴρ ἠδύνατο νὰ ὑποκλέπτη ἐκ τῆς ὑπηρεσίας. Λοχαγὸς πάντοτε, καίτοι εἰς τῶν μάλλον διαπρεψάντων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, προσεδόκα ἀνυπομόνωσ τὴν στιγμὴν τοῦ προβιθασμοῦ. Ὁ κόμης, εὐνοηθεὶς, πρὸ δύο ἐτῶν ἦτο Γλαρχος. Ὁ Σεβερὰκ ἤκουσε τὸν προβιθασμὸν τοῦ φίλου του ἀνευ πικρίας. Ὅτε συναδέλφοί τινες αὐτοῦ ἔσειον τὴν κεφαλὴν λέγοντες :

— Εἶναι τυχερὸς ὁ Καναλέλ! ὁ λοχαγὸς ὑπηρεσπιζετο τὸν κόμητα ἐκθύμως.

Ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος ὑπῆρξε διὰ τὸν λοχαγὸν ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ λαμπροῦ σταδίου του. Διορισθεὶς Γλαρχος κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἐστρατείας συμμετέσχε τῆς ἡρωϊκῆς ἐφόδου ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ἀλλονβίλ εἰς Βαλουκλαβᾶ, ὁπότε ἐδέησε νὰ μεταβῆ καὶ ἀρῆ τὰς ρωσικὰς πυροβολοστοιχίας, αἵτινες ἐπυροβόλουν τὸ ἀγγλικὸν ἱππικόν, μεθ' ἡρωϊκῆς τόλμης μαχόμενον. Ἐφθασε πρῶτος μετὰ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα, πρὸ τῶν χαινόντων τηλεβόλων καὶ ἐπαρσημοφορήθη τὴν αὐτὴν τῆς μάχης ἡμέραν. Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς Κριμαίας μετὰ τὸν βαθμὸν ἀντισυνταγματάρχου. Περιέργων πρᾶγμα, ὁ τόσον γαλήνιος καὶ πρῶτος οὗτος ἀνὴρ ἐν τῷ ἡρέμφ βίῳ, ὁ μὴ προφέρων ποτὲ λέξιν ὑψηλοφωνότερον τοῦ ἄλλου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυρὸς καθίστατο φρικαλέος, μετεβάλλετο εἰς λέοντα, ἔδιδεν εἰς τὴν φωνὴν του ἡχοῦς εἰς τρομῶδη τινα συγκίνησιν τοὺς στρατιώτας ἐμβαλλούσας.

Ἀπὸ τῆς Γαλλίας ἐστάλη εἰς τὴν κατὰ τὸ 1859 ἐστρατείαν τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐν τῇ ἐν Σολφερίνῳ μάχῃ ἔλαβε τρεῖς σφίρας, ἄγων τὸ Α' τάγμα τῶν κυνηγῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐθεωρήθη ὡς ἀπολωλώς.

Ὁ Καναλέλ, ὅστις εὐρίσκετο εἰς τὸ

στρατηγεῖον μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος, προσέδραμε παραχρῆμα, μετήνεγκε τὸν φίλον του εἰς Μελόδουνον, ἔνθα ἡ κυρία Σεβερὰκ μετ' οὐ πολὺ ἀφίκετο.

Μετ' ἀκαμάτου ἀφοσιώσεως περιθαλπόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του, ὁ τραυματίας, ὃν οἱ ἰατροὶ εἶχον ἀπελπίσει, ἀνέκτησε τὴν ζωὴν, καὶ προῦβιδάσθη εἰς στρατηγόν, ὅπερ ἔτι μάλλον ἐπέσπευσε τὴν ἀνάρρωσιν αὐτοῦ.

Ὁ Σεβερὰκ ὑπερέβη ἤδη τὸν κόμητα κατὰ τὸν βαθμὸν. Ἀλλὰ διὰ τίνων ἀγῶνων καὶ κινδύνων!

Τοῦ χρόνου προτόντος ἀπέβη εἰς τῶν σπουδαιότερων ἀξιωματικῶν, ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ στρατιώτου, καὶ ἐφημίσθη ὡς πολυπειρότατος περὶ τὴν τακτικὴν τοῦ στρατοῦ.

Ὁ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του στρατὸς τυφλῶς εἶπετο αὐτῷ εἰς τὰ παρατολμότερα σχέδιά του.

Ἐν Μεξικῷ ἐστέφθη ὑπὸ δόξης.

Ἐξετέλεσεν ἀπὸ Saint-Louis de Potosi μέχρι Βερακρούζης λαμπρὰν ὑποχώρησιν, μὴ ἀφίνων εἰς τὸν ἐχθρὸν οὔτε ἐν πυροβόλον, οὔτε ἕνα ἀνδρα.

Τῷ 1867 ὁ στρατηγὸς Σεβερὰκ ἦτο ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν. Τῷ 1870 ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πρώτων μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρήνου, οὐτινος διόκει ἐν σῶμα. Ἐμεινεν ὅμως ἀδρανῆς εἰς τὰς πρώτας τῆς τύχης ἐναντιοδρομίας. Τῇ 14 Αὐγούστου προσβλήθη ὑπὸ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς τοῦ πρίγκηπος Φριδερίκου Καρόλου εἰς Βορνύ, ὁ γενναῖος οὗτος στρατιώτης ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν μεγίστην χαρὰν ἐγένετο κύριος τῆς μάχης. Οἱ Γερμανοὶ περὶ τὴν τετάρτην τῆς ἐσπέρας ἠναγκάσθησαν νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν. Ἐπειδὴ ὁ μὲν οὗτος ἦν ἐμπρὸς πάντοτε, ὅπως συντελέσῃ νὰ προχωρήσῃ τὸ πυροβολικόν του, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸν ἐχθρὸν διὰ βροχῆς μυδραλίων, οἱ Γερμανοὶ ἐποίησαν ἐπιθετικὴν στροφὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Βορνύ. Ἀπεψῆθησαν μὲν, ἀλλ' ἡ ἡττα αὐτῶν ἐξεδικήθη σπουδαίως, διότι ὀσούζιον ἐκραγέν, ἐπληξε θανασίμως τὸν στρατηγὸν Σεβερὰκ. Ἐπεσε, καὶ οἱ σκοτισθέντες ὀφθαλμοὶ του εἶδον τὰ γερμανικὰ στρατεύματα ὀπισθοχωροῦντα ὡς μέλαινα μυρμηκία. Ἐκπνέων ἀνεμνήσθη τῆς πιστῆς καὶ τρυφερᾶς συζύγου καὶ τοῦ ὄνπερ κατέλειπεν ὀπισθεν αὐτοῦ υἱοῦ καὶ ἐτονθόρυσσε :

— Τάλαινα γυναῖκα! . . . προσφιλεῖς τέκνον. . .

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν :

— Εἶπατε τῷ αὐτοκράτορι ὅτι πρέπει νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ. Μόνον ἐν τούτῳ ἔγκηται ἡ κατὰ τῶν πολέμων ἐπιτυχία! . . .

Εἶπε καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἐθλίβη λίαν ὁ Καναλέλ μαθὼν τὸν θάνατόν του. Παρασυρθεὶς εἰς τὴν δίνην τῶν ἀλληλοδιαδόχων συμβάντων, σπουδαιότερων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθισταμένων, βλέπων προφανῶς ὅτι ἔβαινον εἰς τὸν ὄλεθρον, ἐζήλωσε τὸ ἐνδοξον τέ-

λος τοῦ στρατηγοῦ. Συλληφθεὶς ἐν τῇ μιάγγῳ τοῦ Σεδάν, δὲν κατέλιπε τὸν ἠθένητα δεσπότην του καὶ ἠκολούθησεν αὐτῷ εἰς Wilhelms-hoche.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὁ Πέτρος Σεβερὰκ παρεσκευάζετο νὰ ἐκδικήσῃ τὸν ἥρωα τοῦ Βορνύ.

Μόλις εἶχεν ἐξέλθει τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς.

Ἦτο εὐεidéστατος νεανίας μελάγχρους ὡς ἡ μήτηρ του, ἧτις εἶχεν ἕνα τῶν ὠραιότερων γυναικείων τύπων τῆς μεσημβρίας, με φλογώδεις ὀφθαλμούς, ζωηρὸς καὶ κομψὸς ὡς ὁ πατὴρ του. Ἐκ τῆς μὲν ἐκέκτητο τὴν πραεῖαν ἐκείνην καὶ θελκτικὴν χάριν, εἰδὸς τι κρεολικῆς ἀπαθείας πλήρους γοήτρου, ἐκ τοῦ ἄλλου, τὴν εὐστάθειαν καὶ ψυχραιμίαν. Ἡ συναναστροφὴ του ἦτο ἐπιζήτητος παρὰ πάντων, ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦ πατρός, ἔμελλε νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολὴν εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. Ἐζῆσε μέχρι τότε ἀμέριμος καὶ κοῦφος, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ λογικοῦ, ἵνα συμβουλευσῇ καὶ καθοδηγῇ αὐτόν. Αἶφνης εὐρέθη μόνος καὶ ἀνευ ὀδηγοῦ, ἔχων δὲ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ παρηγορῇ δυστυχῆ γυναῖκα, ἣν ἡ ἀπώλεια προσφιλεστάτου συζύγου ἔτρωσε μυχίως.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ Πέτρος, ἀντὶ νὰ προστατεύηται ὑπ' ἄλλου εὐρέθη προστατίας.

Καὶ ἐξεπλήρωσε θρησκευτικώτατα τὰ καθήκοντα ταῦτα. Οὐδέποτε τρυφερὰ καὶ ἀφοσιωμένη κόρη ἐφάνη τόσῳ προσεκτικῇ καὶ φιλόφρον, ὅσῳ ὑπῆρξεν ὁ νεανίας οὗτος πρὸς τὴν μητέρα του. Ἐπανελθὼν εἰς Παρίσιον, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς πολιορκίας, μετὰ τοῦ σώματος τοῦ Blanchard εἰς δ' ἀνῆκε, διένειμε τὸν χρόνον μετὰ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς χήρας. Ὅτε ἐλάμβανε πως μίαν ὥραν ἀδειαν διειτθῆ αὐτὴν τρέγων παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ἧς διεσκέδαζε τὰς μελαγχολίας τοῦ παρόντος ὀμιλῶν περὶ τοῦ μέλλοντος.

Βεβαίως θὰ νυμφευθῇ, καὶ ἡ μήτηρ θὰ βλέπῃ ἑαυτὴν εἰς τοὺς ἐγγόνους τῆς. Ὅποῖαν χαρὰν θὰ αἰσθάνηται περῶσα τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὴν λεπτὴν κόμην τῶν ξανθῶν κεφαλῶν των! Ἡ φρικαλέα ὀπή, ἣν ὁ θάνατος εἶχεν ἀνοίξει αὐτῇ οὕτω θὰ ἐμφραχθῇ. Καὶ θὰ ἀρῆ βίον γαλήνιον καὶ πρῶτον, μετὰ μακρὸν εὐδαίμονα τοιοῦτον.

Ἡ κυρία Σεβερὰκ ἐμειδία πως, καὶ ἠγωνίζετο νὰ φαίνηται ὅτι πιστεύει εἰς τὴν πραγματώσιν τοῦ ὀνείρου τούτου. Εἶτα διεδέχετο σιγῇ, ὁ υἱὸς καὶ ἡ μήτηρ παρεδίδοντο εἰς τὰς σκέψεις των. Ἡ εἰκὼν τοῦ προσφιλοῦς πατρός ἐνεφανίζετο αὐτοῖς. Ἠρωτῶντο θλιβερῶς, ἂν ἦτο δυνατόν ποτε νὰ χωρισθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ.

Περὶ αὐτοὺς, αὐτὸς ἐπλήρου τὸ πᾶν, ἡ εἰκὼν του ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ τοίχου, τὸ ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ πρό τινων ἐβδομάδων ἐκάθητο, ἦτο ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειντο τὰ λίαν οἰκτεῖα αὐτῷ ἀντικείμενα, φαινόμενα ὡς ἀναμένοντα τὴν ἐμφάνισίν του.

Βαθμηδὸν καταλαμβάνοντο ὑπὸ φρενα-

πάτης, ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον τὰ βήματα του ἀντηχοῦντα, ἡ θύρα ἔμελλε ν' ἀνοίξη, ἰδοὺ αὐτός, ἔμελλε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἄλλ' ἀφνης ἐπάνηρχοντο εἰς τὴν πραγματικότητα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν συνητῶντο δακρυόεντες, δὲν ὠμίλου, διότι ἤσθάνοντο ὅτι εἰς λόγος θὰ συντελέσῃ νὰ ἐκραγῶσιν εἰς ὀλολυγμούς.

Καὶ ἐν τῷ σκότει τῶν χειμερινῶν ἐκείνων ἡμερῶν ἔμενον ἀκίνητοι, ἀκούοντες μετὰ φρίκης τὰς ὑποκώφους μυδροβολήσεις, αἵτινες ἀνεμίμνησκον αὐτοῖς τὴν παρουσίαν τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου, ὅστις ἀφεῖλεν ἀπ' αὐτῶν τὸ περιλημμένον ὄν, ὅπερ ἐθρήνου.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς πολιορκίας, ὁ Πέτρος, ἀγωνιζόμενος ν' ἀποτρέψῃ τὴν σκέψιν τῆς μητρὸς ἐκ τῆς ἀθεραπύτου ἀναμνήσεως, ἐξήγει αὐτῇ τὰ ἀρξάμενα ἀμυντικά ἔργα ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Παρισίων καὶ τῇ ἐνεπιστεύετο τὰς ἐλπίδας του.

[Ἔπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΤΗ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ὁ ἱερεὺς, λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν δούκα, καί, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ φῶς, ὅπερ εἰσῆρχετο διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, τῷ ἀπέθηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ βρέφος.

Ὁ δούξ, παρατηρήσας τὰ κειμήλια καὶ ἀναγνωρίσας ἀμέσως ὅτι ἦσαν αὐτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα εἶχε προσφέρει τῇ Κορνηλίᾳ, ἐγένετο ἔξαλλος· ἀσκαρδαμυκτὶ δὲ θεωρῶν τὸ παιδίον τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐκπλήξει ἠρώτησε τὸν ἱερέα τίνας ἦτο τὸ παιδίον ἐκεῖνο, ὅπερ, ὡς ἐκ τῶν κοσμημάτων ἅτινα ἔφερον, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πρίγκηπός τις.

— Ἄγνοῶ, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἰς νέος εὐπατρίδης ἐκ Βολωνίας μοὶ τὸ ἔφερον ἐδῶ, καὶ μετὰ παρκαλέσε νὰ φροντίσω δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀναθρέψω. «Εἶνε», μοὶ εἶπεν, «υἱὸς πατρὸς ὑψηλῆς τάξεως καὶ μητρὸς εὐγενοῦς καὶ ὠραίας». Ὁ νέος ἔφερον ἐπίσης καὶ τὴν τροφόν, τὴν ὁποίαν ἠρώτησα ἐὰν γνωρίζῃ τι περὶ τῶν γονέων τοῦ παιδίου, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε. Ἐὰν ἡ μήτηρ εἶνε ὅσον καὶ ἡ τροφὸς ὠραία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ εἶνε ἡ ἐξαισιωτέρα καλλονὴ τῆς Ἰταλίας.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἴδω; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς. Ἐλθετε, ἐξοχώτατε, καὶ ἂν σὰς ἐκπλήσῃ ἡ καλλονὴ τοῦ βρέφους αὐτοῦ, ὡς παρατηρῶ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ καλλονὴ τῆς τροφοῦ του θὰ σὰς προξενήσῃ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ὁ ἱερεὺς ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ ἀπὸ τοῦ δουκὸς τὸ βρέφος, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκράτει θλίβων καὶ κατασπαζόμενος αὐτὸ ἰσχυρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ ἱερεὺς προηγήθη καὶ εἶπε τῇ Κορνηλίᾳ νὰ παρουσιασθῇ ἀφόβως πρὸς τὸν δούκα.

Ἐκείνη ὑπήκουσεν· ἡ συγκίνησις δὲ ἡ διαχυθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐχρωμάτισεν αὐτὸ τοσοῦτον τρυφερῶς καὶ γλυκέως ὥστε κατέστη ἐξαισιῶς ὠραία.

Ὁ δούξ ἰδὼν αὐτὴν ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωθείς, ἐνῶ ἐκείνη ἐγονυπέτει ὅπως ἀσπασθῇ τοὺς πόδας του.

Ἐξαλλος ὁ δούξ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἔτεινε παραφόρως τὸ βρέφος τῷ ἱερεῖ, ἀποτόμως δὲ καὶ ἐσπευσμένως ἐξῆλθε τοῦ δωματίου· τοῦτο παρατηρήσασα ἡ Κορνηλία, λέγει τῷ ἱερεῖ:

— Ἀλλοίμονον! καλέ μου πάτερ, μήπως ὁ δούξ ἐφοβήθη ἐκ τῆς θεᾶς μου; μήπως με μισεῖ; μήπως τῷ φαίνομαι ἀσχημος; Ἐλησμόνησε λοιπὸν τὰς πρὸς ἐμέ ὑποχρεώσεις του, καὶ οὕτε λέξιν δὲν μοὶ εἶπε. Τὸ τέκνον του τὸν ἐβάρυνε καὶ τὸ ἀφῆκε ἀπὸ τῶν χειρῶν του;

Εἰς ταῦτα ὁ ἱερεὺς οὐδὲν ἀπήντησεν, ἐκπληκτος καὶ αὐτὸς ὡς ἐκ τῆς φυγῆς τοῦ δουκὸς, διότι ἡ διὰ τοῦ τρόπου ἐκείνου ἐξοδὸς του ἦτο φυγὴ βεβαία.

Ἐν τούτοις ὁ δούξ ἐξῆλθεν ἵνα καλέσῃ τὸν Φάβιον.

— Τρέξε, Φάβιε, τῷ εἶπε, τρέξε ταχέως εἰς Βολωνίαν καὶ εἶπέ εἰς τὸν Λορέντιον Βεντιβόλλη, νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐδῶ μετὰ τῶν δύο Ἰσπανῶν νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως, ἀλλ' ὄχι μόνος, τρέξε!

Αὐτοστιγμὴν ὁ Φάβιος ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ ὑψηλοῦ του κυρίου. Ὁ δούξ ἐπέστρεψεν ἀμέσως ἐν τῷ δωματίῳ. Ἐκ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς Κορνηλίας ἐχύνοντο ἄφθονα δάκρυα. Ἐλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἀναμιγνύοντες τὰ δάκρυά των, οἰοεὶ λουόμενοι ἐν τοῖς νάμασι τῆς ἐξαγνίσεως, ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνοι, ἀδυνατοῦντες ἐκ τῶν λυγμῶν νὰ ἀρθρώσωσι λέξιν, καὶ ν' ἀποσπάσωσι τὰ χεῖλη των. Καὶ ἐν σιγῇ ἀθῶς καὶ ἐρωτύλῃ οἱ τρυφεροὶ ἐρασταί, οἱ ἀληθεῖς σύζυγοι, ἀπήλαυον ἡδυπαθῶς τῆς ἀμοιβαίας εὐτυχίας των.

Ἡ τροφὸς τοῦ βρέφους καὶ ἡ θαλαμηπόλος, ἥτις ἐκ τῆς θύρας παρετήρει τὰ συμβαίνοντα, ἐκρότουν ἐκ χαρᾶς τὰς χεῖρας, ἡσπάζοντο ἀλλήλας καὶ ἔτρεχον ὡς παράφρονες.

Ὁ ἱερεὺς κατεφίλει τὸ νεογνὸν καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἠυλόγει τὴν εἰκόνα ἐκείνην τῆς εὐτυχίας.

Ἡ εἰσοδος τέλος τῆς ὑπηρετρίδας, ἥτις ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον, ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν τρυφερὰν σκηνὴν τῶν περιπτύξεων καὶ τῶν δακρῶν.

Ὁ δούξ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως τὸ βρέφος, καὶ ἐκράτει αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐφ' ὅσον διήρκει τὸ γεῦμα, καθ' ὃ ἡ Κορνηλία διηγήθη πάντα τὰ συμβάντα αὐτῆς, καὶ ὅτι κατέφυγεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἐπὶ τῇ συμβουλῇ τῆς

θαλαμηπόλου τῶν δύο εὐγενῶν Ἰσπανῶν, οἵτινες τὴν ὑπρέτησαν, διετήρησαν καὶ ὑπερήσπισαν μετὰ πάσης δυνατῆς ἐνδελεχειας καὶ σεβασμοῦ ἀχρου.

Ὁ δούξ διηγήθη καὶ οὗτος ὅ,τι εἶχε πράξει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Αἱ δύο θεράπαιναι παρίσταντο, λαβοῦσαι παρὰ τοῦ δουκὸς μεγίστας ὑποσχέσεις.

Ἡ χαρὰ τέλος ἦτο γενικὴ διὰ τὴν εὐτυχὴ ταύτην λύσιν, καὶ εἰς ἐπίμετρον δὲν ἀνεμεινον πλέον ἢ τὴν ἀφίξιν τοῦ Λορέντιου μετὰ τοῦ δὸν Ζουὰν καὶ δὸν Ἀντωνίου, οἵτινες ἐφθασαν μετὰ δύο ἡμέρας σπεύδοντες νὰ γνωρίσωσιν ἐὰν ὁ δούξ ἔμαθῆ τι περὶ τῆς Κορνηλίας· διότι ὁ Φάβιος, ὅστις μετέβη πρὸς αὐτούς, δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς εἴπῃ, ὡς ἀγνοῶν τοῦτο, ὅτι ἡ Κορνηλία ἀνευρέθη.

Ὁ δούξ ἐξῆλθε πρὸς ὑπάντησιν αὐτῶν, ἐν αἰθούσῃ παρακειμένη τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ εὗρίσκετο ἡ Κορνηλία, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνδείξεως εὐθυμίας. Εἶτα προσεκάλεσεν αὐτούς νὰ καθίσωσιν, ἐκάθισε δὲ καὶ οὗτος ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ ἀπευθυνόμενος τῷ Λορέντιῳ εἶπε:

— Γνωρίζετε, κύριε Λορέντιε Βεντιβόλλη, ὅτι οὐδέποτε κατεγράσθη τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ἀδελφῆς σας. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ συνειδήσις μου ἔστωσαν μάρτυρες. Γνωρίζετε ἐπίσης μεθ' ὁποίας προθυμίας τὴν ἀνεζήτησα, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ τὴν εὕρω καὶ τῇ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, ὡς ὑπεσχέθη. Ἡ ἀδελφῆ σας ὅμως δὲν ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε, ὁ δὲ λόγος μου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τηρηθῆται αἰωνίως. Εἶμαι νέος, ὥστε δὲν πρέπει νὰ στερῶμαι τῶν ἀπολαύσεων, αἵτινες ἀνὰ πᾶν βῆμα μοὶ παρουσιάζονται. Μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάθους, μετὰ τοῦ ὁποίου ὑπεσχέθη εἰς τὴν Κορνηλίαν νὰ τὴν νυμφευθῶ, ὑπεσχέθη, προηγουμένως, νὰ συζευθῶ χωρικήν τινα ἐντοπίαν. Ἐσκεπτόμην νὰ τὴν ἀπατήσω, νὰ τὴν ἐγκαταλείψω καὶ νὰ προσέλθω εἰς τὰ θέλητρα τῆς Κορνηλίας, καίτοι, παρὰ τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μου, τοῦτο δὲν εἶνε μικρὰ ἀπόδειξις ἔρωτος. Ἄλλ' ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ νυμφευθῶ γυναῖκα ἐξαφανισθεῖσαν, δὲν εἶνε δὲ ὀρθὸν νὰ ζητῶ τὴν φεύγουσάν με γυναῖκα, διότι θὰ ἀνεύρω μῖσος ἀντὶ ἔρωτος, εἶπατε κύριε Λορέντιε, ὁποῖαν ἱκανοποίησιν νομίζετε δικαίαν διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀνυπόστατον περιφρόνησίν μου, ἂν καὶ οὐδέποτε ἐσκόπουν νὰ σὰς προσβάλω. Ἐπιθυμῶ ἐπομένως νὰ μοὶ παραχωρήσῃτε τὴν ἀδειαν νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου καὶ νὰ νυμφευθῶ τὴν χωρικήν, ἡ ὁποία μάλιστα εὗρίσκεται ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

Ε'

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδας Κρυσταλλίαν Χρυσοδέγγη καὶ Μόσχαν Γουλανδρῆ. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης 76ρίου. — κ. κ. Κωστὴν Παπαδόπουλον καὶ Νικ. Βεκκίάρη. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. — κ. Δημήτριον Καπογιάννην Βραζιλίαν. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλῃτε ἡμῖν τὸ ἀντίμιμον 23 φύλλον, ἅτινα ἐλάβατε, διότι ἡ συνδρομὴ ὑμῶν ἔληξεν εἰς τὸν ἀριθ. 479.

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΛΑΪΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΜΕΝΟΝ ΕΙΣ 10,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ἐὰν ὑπῆρξε, καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐποχὴ πλήρης δράσεως, ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε αὕτη, ἀδιαφιλονεικῶς ἢ τελευταία εἰκοσιπενταετία τοῦ παρελθόντος 19' αἰῶνος. Ὀλόκληρον αὐτὴν πληροῖ τὸ μέγα δράμα τῆς **Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως**, μὲ τὰς θυελλώδεις αὐτοῦ παραμονάς, μὲ τὰς αἱματηρὰς ἢ μεγαλοπρεπεῖς σκηνάς του, μὲ τὰ βαρυσήμαντα ἀποτελέσματά του, ὧν τὸν ἀντίκτυπον συναισθάνεται ἔτι καὶ σήμερον ὁ ἡμέτερος πολιτισμὸς.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην τὴν πλήρη δράσεως, ἠδυνήθη ἀπαραμύλλως ν' ἀπεικονίσῃ ὁ ἐξόχος μυθιστοριογράφος, ὁ ἀμίμητος καλλιτέχνης **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ** ὁ πατήρ, περιέλαβε δὲ αὐτὴν ὀλόκληρον εἰς πέντε μεγάλας εἰκόνας, ἤτοι εἰς τὴν ἄλυσιν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων **Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα, τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλίσσης, ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ, ἡ Κόμησα Σαρνὸ, ὁ Ἰπότης τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου**. Τὸ μέγα τοῦτο ἔργον διεξήγαγε μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ δεξιότητα ὁ ἐπιφανὴς μυθιστοριογράφος, καὶ ὁ ἀναγνώστης, ἐνῶ θέλγεται παρακολουθῶν τὰς τύχας καὶ τὰς δραματικὰς περιπετείας τῶν ἡρώων τοῦ βιβλίου, παρευρίσκειται ἅμα εἰς τὰ ποικίλα ἐξοχα συμβάντα τῆς ἐποχῆς καὶ ἐκμανθάνει τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων, οὐχὶ διὰ τῆς ξηρᾶς ἱστορικῆς ἀφηγήσεως τῶν συμβάντων, ἀλλὰ διὰ τῆς ζωντανῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀναπαραστάσεως τῶν σκηνῶν τοῦ δράματος.

Ὅποια ἐξοχος καὶ μεγάλη ἐποποιία! ὅποια θαυμαστὴ σειρὰ δραματικῶν ἐπεισοδίων! Αἱ σκηναὶ καὶ τὰ πρόσωπα ἐκτυλίσσονται καὶ παρέρχονται ἀδιακόπως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγνώστου. Ἴδου ὁ **Καλιόστρος**, ὁ μέγας μυστηριώδης ἀνὴρ, ὁ πανίσχυρος ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων, ὁ θαυμάσιος μάγος, ὁ γινώσκων τὰ παρελθόντα καὶ προβλέπων τὰ μέλλοντα· ἰδου ὁ **Μέσμερ** καὶ τὸ θαυμαστὸν φαινόμενον τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ. Ἴδου ὁ καλὸς κάγαθος, ἀλλ' ἀδύνατος τὸν χαρακτῆρα, βασιλεὺς **Λουδοβίκος ὁ 18'** καὶ ἡ ἐπίχαρις καὶ γόησσα ἀλλ' ἀλαζῶν αὐτοῦ σύζυγος **Μαρίν Ἀντωνιέττα**, ὧν ἀμφοτέρων αἱ κεφαλαὶ μέλλουσι νὰ κυλισθῶσι μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ κριώματος ἰδου ἡ μεγάλη καὶ καταχθόνιος **σκευωρία τοῦ περιδεραιίου**· ἰδου τὰ **προανακρούσματα τῆς Ἐπαναστάσεως**, ἡ **συντακτικὴ Συνέλευσις**, ἡ ἄλωσις τῆς **Βασιλίσσης**· ἰδου ὁ **Μεραβῶ**, ὁ θεσπέσιος ρήτωρ, ὁ βίος καὶ ὁ θάνατός του· ἰδου αἱ **πρῶται σφραγαὶ**, καὶ αἱ πρῶται τοῦ λαοῦ ἐξεγέρσεις· ἰδου οἱ ἐπιφανεῖς ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ **Δαντὼν**, ὁ **Μαρά**, ὁ **Ροθесπιέρρος**, ὁ **Σαιν - Ζούστ**, ὁ **Κάμειλλος Δεμουλέν**· ἰδου ἡ **φυγὴ**, ἡ **σύλληψις** καὶ **φυλάκισις** τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας· ἰδου αἱ **αἱματηραὶ ἡμέραι τοῦ Σεπτεμβρίου**, ἡ **δίκη** καὶ ἡ **καταδίκη** τοῦ **Λουδοβίκου 18'**, ἰδου ἡ **Συνέλευσις** καὶ ἡ φοβερὰ ἐποχὴ τοῦ **Τρόμου** καὶ ἡ **λαιμητόμος**, ἀδιακόπως θερίζουσα καὶ ἡ **φρικτὴ πάλη** τῶν κομμάτων, καὶ αἱ **ἀθεμελιουργαὶ** τῶν **δημωγῶν** καὶ τὰ **μαρτύρια** τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τὰ **βάσανα** τοῦ ταλαιπώρου β.

σελόπαϊδος, τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, εἰς χεῖρας τοῦ παλαιογράφου **Σίμωνος** καὶ τὸ ἐγχειρίδιον τῆς **Καρλόττης Κορδαί** καὶ τόσα ἄλλα ἀναρίθμητα.

Τοιοῦτου μεγάλου ἔργου ἢ ἀπόκτησις ἐπιβάλλεται εἰς πάντα φιλομαθῆ. Δὲν ὑπάρχει ἔργον, τοῦ ὁποίου ἢ ἀνάγνωσις νὰ παρέχῃ τόσον τέρψιν καὶ τόσον ὠφέλειαν, δὲν ὑπάρχει βιβλίον κινουῦν περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις ἐξ αὐτοῦ θὰ διδαχθῆ πῶς ἐπῆλθεν ἡ σημερινὴ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάστασις τοῦ κόσμου. Ἡ διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, ἢ μὴ συνειθισμένη εἰς ἀγυρτικῶς πομπώδεις, ἀλλ' ἀνεκτελέστους, ἐπαγγελίας, ἀλλ' ὡς συναισθανομένη τὴν ἠθικὴν εὐθύνην, ἀείποτε ἀγαγοῦσα εἰς πέρας τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα μετ' ἐπιμελῆ ἐκλογὴν ἀνέλαβε, νομίζει ὅτι προσφέρει ἐκδούλευσιν ἀληθῆ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας, ὡς θὰ δυνηθῶσι νὰ κρίνωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐκ τῶν κατωτέρω ὄρων:

Τὸ ἔργον ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη **ἐξ 8 μεγάλων σελίδων ἕκαστον καὶ καθ' ἑκάστην πρῶταν ἐκδομένου**, ὅπως δὲ τοῦτο καταστῆ εὐχρον καὶ προσιτὸν εἰς πάντα τὰ βαλάντια καὶ αὐτῶν τῶν ἀπορωτάτων, **θὰ τιμᾶται μόνον ἕκαστον τεύχος λεπτὰ πέντε.**

Πέντε λεπτὰ μόνον, ὅσα δίδετε δηλαδὴ εἰς τὸν ὑποδηματοκαθαριστήν σας. **Πέντε λεπτὰ** καὶ ἀντὶ τοῦ εὐτελεστάτου ταύτου ποσοῦ θὰ ἔχητε πνευματικὴν πανδαισίαν ἐκλεκτὴν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀνάγνωσμα καταθέλλον ἅμα καὶ διδάσκον.

Πέντε λεπτὰ πανταχοῦ θὰ πωλῆται ἕκαστον τεύχος, **πέντε λεπτὰ** εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης καὶ **πέντε λεπτὰ** καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀπόκεντρον πόλιν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Διότι διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ἢ Διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** δὲν δέχεται συνδρομητὰς μόνον πρὸς εὐκολίαν ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποστείλῃ ἐν Ἀθήναις, ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τόσα τεύχη, ὅσων τὴν τιμὴν πρὸς 5 λεπτὰ ἕκαστον ἤθελε προπληρώσει ὁ βουλόμενος. **Πέντε λεπτὰ ἐπίσης** θὰ τιμᾶται ἕκαστον τεύχος καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν, προστιθεμένων μόνον τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ἅτινα ἀναλογοῦσι πρὸς **3 λεπτὰ** δι' ἕκαστον τεύχος, ἤτοι πρὸς **λεπτὰ 8**.

Ἡ ἔκδοσις ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, τὸ δὲ πρῶτον τεύχος μετὰ τοῦ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου

ΔΙΑΝΕΜΗΘΗΣΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** δέχεται ἀπὸ τοῦδε **προπληρωτέας** παραγγελίας ἀποστολῆς φύλλων.

Ἡ καθ' ἑκάστην πώλησις ἐν Ἀθήναις θὰ ἐνεργῆται διὰ τοῦ ἐνταῦθα Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ διὰ τῶν ὑποπρακτορείων αὐτοῦ καὶ τῶν διαφόρων ἀνταποκριτῶν τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἢ πώλησις θ' ἀνατεθῆ τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Τεύχη θὰ πωλῶνται καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡ. 10
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΔΕΚΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΔΕ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΓΕΑΙ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΦΥΛΛΩΝ